

Posudek školitele bakalářské práce

Autorka: Jana HOUDKOVÁ, FF JCU v Českých Budějovicích

Téma: *Komparativní analýza českého a italského soudnictví a příslušné právní terminologie*

Autorka předkládané bakalářské práce si vybrala vzhledem ke studovanému oboru neprávniho zaměření náročné téma, když se zaměřila na představení českého a italského soudního systému. Přistoupila k tomuto úkolu s poněkud nešťastně formulovaným cílem: „...srovnat druhy a organizaci soudnictví v České republice (ČR) a v Itálii a zjistit, v které z těchto dvou zemí je soudní systém více komplikovaný (sic!) nebo zda jsou tyto dva systémy podobné“ (s. 8).

Předkládaná bakalářská práce je přínosná snahou o přehledné zpracování zvoleného tématu z oblasti srovnávacího práva, které v integrované Evropě neustále nabývá na významu. Především je nutno ocenit poctivou práci s italskými primárními zdroji, které autorka pro potřebu citování ve své práci obvykle sama překládala.

Naplnění stanovených cílů má napomoci struktura práce, kterou autorka člení do pěti kapitol, v nichž nejprve přibližuje historický vývoj národních soudních systémů a jednotlivé druhy soudnictví. V následujících dvou jádrových kapitolách se její pozornost upírá na popis a kýžené srovnání organizace soudnictví v obou státech. Na závěr je připojen rozbor italské právní terminologie s důrazem na pojmosloví z oblasti soudní organizace.

Po věcné stránce je možno práci označit za víceméně zdařilou, neboť autorka se vyvarovala zásadních faktických nepřesností. Na druhou stranu se místy projevuje skutečnost, že autorka nedisponuje právnickým vzděláním, např. v zařazení rozhodčích soudů do českého soudního systému nebo v nedostatečném vysvětlení funkce Kasačního soudu v Itálii. Stejný důvod zřejmě mají i některé mylné dílčí závěry, jako např. tvrzení na s. 16 o možnosti libovolného určení příslušnosti soudu či užívání neústrojných formulací typu „*trestní, civilní a správní činy*“ na s. 25 nebo „*územní pravomoci*“ na s. 26. Některé předkládané údaje pak nejsou srozumitelné, jako nástin podmínek pro jmenování Smírčím soudcem.

Rovněž po formální a jazykové stránce lze práci hodnotit spíše pozitivně, byť drobné metodické nedostatky se objevují. Práce je např. v rozporu s příslušnými vnitřními předpisy vytištěna oboustranně a přehlednosti nenapomáhá neoddělování jednotlivých kapitol na samostatných stranách. Místy se setkáme i s jazykovými problémy, např. špatným skloňováním či chybami v interpunkci.

V obecné rovině možno konstatovat, že autorka má přehled v dané problematice a prokázala, že ovládá formální náležitosti kvalifikačních prací. Závěrečné srovnání soudnictví obou zemí se však zdá trpět nenastavením vhodných objektivních srovnávacích kritérií. V důsledku se tak autorka omezuje na základní postřehy a subjektivní tvrzení o jednoduchosti či složitosti toho či onoho soudního systému. Podobně povrchní je i terminologický rozbor.

Směrem k obhajobě proto doporučuji, aby se autorka zaměřila na důslednější promyšlení objektivních kritérií komparace.

Celkový dojem z předkládané bakalářské práce je příznivý, nicméně je vzhledem k uváděným výhradám doporučuji klasifikovat známkou **velmi dobře**.

České Budějovice, 8. 6. 2012

JUDr. Mgr. Ivo Petru, Ph.D.